

PUNT DE MIRA

Els Pastorets
(I)

Pere VALLS I DURAN

Per les festes de Nadal i Reis, a la sala d'actes del Cercle Cultural de la Caixa de Pensions es van escenificar els Pastorets 89-90, que van ser molt bonics i interessants. Vaig anar a veure'ls especialment per comprovar aquests Pastorets d'en Josep M. Folch i Torres, ja que feia quasi 50 anys que no els havia vist, i he pogut comprovar, que en essència són els mateixos que es feien en els anys quaranta, tret que ara es parlen en català, i que en Lluquet abans era en Toñin, i en Rovelló era en Caracol. En aquells anys es feien en castellà, i com que feia poc que s'havia acabat la nostra guerra, i parlar en català era pecat, s'havia de fer com ho exigien els qui manaven.

Recordo que Los Pastorillos de Belén o El Advenimiento del Mesias com es feien dir llavors, la primera sessió començava a dos quarts de quatre, encara que no recordo bé si els vaig veure a l'Alhambra o a la Unió Liberal, que aleshores se'n deia Falange, és a dir poc després de dinar, encara que això de dinar en els anys quaranta era una utopia, almenys per moltes cases i famílies nombroses, com a casa meua que érem 9 de colla i 7 érem petits. Doncs com deia, a l'hora de dinar ens ajuntàvem amb 9 grapat de pinyons, que prèviament, i el mateix diumenge havíem anat a buscar al bosc de Samalús o a Cànoves, aprofitant també per collir llenya per la llar de foc per poder cuinar alguna cosa. A més dels pinyons i dues pedres per poder-los trencar, algunes vegades els acompanyàvem amb naps fregits com si fossin patates fregides d'ara, ja que d'oli en teníem perquè en la retirada de les forces republicanes i a l'estació del tren hi van quedar aparcats diversos vagons plens de menjar, entre ells l'oli, el qual anàvem a buscar amb galledes; era dins d'uns bucois que la gent els foradava a cops de pic. També hi havia sacs de cigrons, mongetes, avellanes, ametlles que la gent també s'emportava a casa pel seu ús, així si la gent d'abastos i la policia no els havien confiscat, ja que ben acabada la guerra anaven en camions, i casa per casa s'ho emportaven tot. A casa meua, al carrer de Corró, no hi van voler entrar per por d'agafar el tifus, ja que sabien que a casa hi havia tres malalts amb aquestes febres, i dues persones que ja havien mort d'aquesta malaltia, una la meua mare, i l'altra una meua cosina germana, a més d'un germà que també va morir al front de l'Ebre. Aquests dos últims tenien 15 i 18 anys.

Els Pastorets d'ara, com ja he dit no han canviat pas massa d'aquells Pastorillos de Belén, però el que sí ha canviat és la gent del pati de butaques, ja que la gent dels anys quaranta era molt diferent de la gent dels anys noranta...

(continuarà)

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Correu Obert

Quan ens estalona la lògica de la tercera edat (III)

Sr. Director:

Per a començar li confesso que aquesta vegada no volia dirigir-me a Vtè. Pretenia adreçar-me directament al Sr. Jordi Ganduxer, delegat de CiU i nomenat cap de llista per a les properes eleccions municipals. Tot se m'ha acudit perquè avui, a l'anar a obrir la Biblioteca, he recollit de terra, arran del reu de la porta, el butlletí "CONVERGÈNCIA" (que adjunto) en el qual es defineix específicament la personalitat cívica i personal del presumpte futur alcalde de les Franqueses. Però de seguida he canviat d'opinió i prefereixo expressar-me públicament al caliu entenimentat de la direcció de "PLAÇA GRAN". I ho faig, perquè mai no m'he preocupat gaire per esbrinar la vida i miracles dels alcaldes elegits. Em consta que els alcaldes elegits són els responsables de la disci-

plina de partit i prou.(Disciplina que em toca respectar, si més no, per la prudència evangèlica que m'aconsella de transigir sempre... perquè sempre resulta molt més "estulta" la pretensió de defensar-me de l'"estupidesa" de la majoria dels altres.

El compromís ens explica que el Sr. Jordi Ganduxer és topògraf de professió i promotor d'obres...! Per l'amor de Déu, estimat i Honorable Jordi Pujol...! Que sia benvingut el seu alcalde, si és que en resulta elegit, però sobretot, que no ens vingui amb més projectes i més perspectives de futur... (1) i que per caritat li demanaria que no es trenqués més la closca dissenyant i projectant encara més projectes. Més li valdrà que deixi els estris del seu ofici, agafi el pic i la pala i aprofiti amb humilitat franciscana tot el nostre pa de cada dia que hem

malbaratat amb vanalitats fanfarones. El primer que ens cal fer és proporcionar-nos una bona migdiada, que prou l'hem de menester, i després... (si és que podem) que s'entregui amb el futur que ens deixarà, si per cas, empantanegat i aparcat el Sr. València...! "Y vaya futuro que nos espera"...!, si el Sr. Ganduxer agafa els estris dels arquitectes professionals i es posen a omplir d'un "plumazo" els espais buits que en matèria d'urbanisme ens haurà llegat el govern del Sr. València.

(1) Ja fa més de deu anys que en una carta que vaig dirigir a La Vanguardia ja denunciava el conflicte que portarien "els sucus pestilents de les granges de porcs" agreujats pels residus més fanfarró i atrevit. Ara ens trobem que haurem d'esbrinar si realment tots som porcs o tots som senyors.

Joan Bta. Soldevila
(Corró d'Amunt)

El tren de rentat de l'Ametlla

Sr. Director:

Escric aquestes ratlles per a denunciar públicament el que considero una autèntica estafa. En el Centre Comercial Sant Jordi de l'Ametlla es va instal·lar fa un temps un tren de rentat. Bon servei i preu just. Pocs mesos després han incrementat el preu a

550 pts. (més d'un 30% del preu inicial) i el servei ha empitjorat. Tot i això, el motiu de la meua queixa és que els dies festius et cobren un suplement de 25 pts. més que no consten en la tarifa exposada al públic i esperen a dir-t'ho quan ja ets pràcticament dins el túnel. Aquest suplement, a

més de no constar en el quadre de tarifes no consta en cap comprovant ja que no volen donar-ne mai cap. Com sabem els usuaris que és legal cobrar aquests diners? Ho sap l'ajuntament de l'Ametlla? Ho permet Hisenda?

Joan Puig
(La Garriga)

El refranyer

Gallina vella, fa bon brou

La majoria dels nostres refranys populars, per molt que facin un reconcentrat tufet d'antigor, si els adaptem als nostres temps i més encara als nostres dies, tota aquesta ferum de vellúria s'haurà esvalt en un tres i no res. Em direu que ara, amb la gran dèria d'eliminar greix, el brou de gallina l'hem deixat al recambró de les andròmines i que tant ens fa que la gallina sigui vella com de la primera volada, tot i que el vol de les gallines és molt relatiu. I bé. ¿Què n'hem de fer d'aquest refrany tan conegut. ¿Oblidar-lo? ¿Emplaçar-lo a l'any de les coses obsoletes? No, amics. Posets a actualitzar aquest i tots els altres refranys, us diré que el brou de la gallina vella, avui, no és altra cosa més que l'experiència, el saber conèixer les coses, el saber aprofitar llurs al·licionaments. Això és la gallina vella dels nostres dies. I pel que fa a això del bon brou, no és altra cosa més que els immillorables coeficients de la saviesa, per mitjà de l'experiència. Qui més ens pot al·licionar per motiu propi, és la gallina dels esperons envellits, tota vegada que és la que sempre ens oferirà el brou immillorable de la veritat i de l'exacte coneixement de les coses tal i com són, no com nosaltres voldríem veure-les o com pretenem veure-les sense que així siguin, de veritat.

Josep Maclà i Maclà

Plaça Gran

C/. Roger de Llúria, 1-2n. pis

Tel. i Fax 870 47 09 - 08400 GRANOLLERS

L'ESCLETXA

Dropos i pencaires

Lourdes CUBELLS

No hi ha pencaires congènits. Dropos de naixement sí que n'hi ha, millor dit ho som tots en néixer i generalment no es perd en créixer, només que no en som conscients perquè anem pel món disfressats de grans treballadors. Ens hem cregut, a força de sentir-ho, que per ser com cal s'ha de treballar i com més millor. Romanços! No conec ningú que penqui si se'n pot estar. Mireu, sinó, quin deliri pels números vermells del calendari.

El que passa és que arriba un dia que, si no som milionaris, ens hem de guanyar les garrofes i tot d'una sentim la necessitat de tenir coses i més coses i som-hi, a treballar s'ha dit. N'hi ha que no s'hi acaben d'emmotllar mai i la societat els titlla de dropos. En canvi d'altres de seguida hi troben el gust, els agafa la febre de prosperar i fins i tot els reca fer festa, critiquen els ponts i s'avorriuen quan fan vacances. D'aquestes "raras avis" en diuen pencaires i si la dèria pel treball els dona bons resultats econòmics els diuen triomfadors i són part d'una estofa molt envejada.

Però l'afany de prosperar no és pas nou. Els avantpassats ja deien: "Si als 30 no saps i als 40 no tens, agafa un cabàs i ves a collir fems". Per tant s'havien d'assolir els cims de la fase i el benestar als 40 anys.

Ara no n'hi ha prou de treballar i ser eixerit, s'ha d'arribar el primer al preu que sigui, no als 40 ni als 30, abans, molt abans, la vida és pura competició.

El triomfador actual —avui es diu yuppie, demà es dirà d'una altra manera— ha de tenir un aspecte agressiu, de qui no corba l'esquena davant de ningú; cal que el seu somriure tingui un toc de perdonavides simpàtic, s'ha de mostrar envoltat de telèfons i agendes plenes a vessar, ha de saber l'últim acudit polític i conèixer el trencaclosques de la societat nocturna. I sobretot no pot caure en la vulgaritat d'estar malalt; tenir la grip o mal de queixal només s'ho poden permetre els tifes.

El triomfador diu que és ciutadà del món però s'arronsa d'espalltes davant els problemes de la seva ciutat. Viatja molt i trepitja molts països, encara que no n'arriba a conèixer cap. Li cal parlar en quatre o cinc idiomes, i sovint és un perfecte ignorant de la seva llengua. Va a les òperes i concerts però s'hi adorm, perquè només li interessin les relacions públiques que es fan als entreactes. I si un dia es fica en el trencacolls de la borsa, pot esdevenir un ésser de ciència-ficció.

Aquest personatge té tots els números per fer un pet com un aglà. S'estalviarà explicar les seves batalletes als néts, o escriure les seves memòries. No hi serà a temps perquè no es farà vell, encara que hagi envellit molt abans dels 50.

En el fons era un dropo però l'ambició li va capgirar la vocació.